

Transskription af:

Dyt i Danmarkshistorien

1:2 MGB: Armen i karmen, kørehandskerne på og cruise ud ad bilernes catwalk: Strandvejen

Vært og tilrettelægger: Ida Hasgaard Røntorp med hjælp fra Mads Karenkewitsch og Simon Akselsen

Medvirkende: Mette Boritz, Christian Grau og Thorkild Thyrring

Bil udlånt af Claus Poulsen. Arkivklip af Rådet for Sikker Trafik.

Intromelodi: Svag til jævn eller lokalt 18 til 22 grader... Jeg må godt køre lidt engang imellem? Nej, far er så øm over bilen....

Tilrettelægger: Danskernes hverdag og drømme står spejlet i motorhelmen på vores biler. I denne serie kører vi igennem Danmarkshistorien i nogle af de biler, vi har ejet gennem de sidste hundrede år. Fra den første Ford T til de allernyeste, nærmest selvkørende modeller. Vi ser blandt andet på nogle af de biler, der holdt parkeret foran de hypermoderne Bellahøj huse i efterkrigstiden, og hvordan vores bilvaner tilpassede sig 70'ernes oliekrise og nullernes økonomiske optur. Til at kigge i det historiske bakspejl har vi kulturhistoriker Mette Boritz. Og ved hendes side er bilentusiast og foredragsholder Christian Grau. Og som selve inkarnationen af danskernes kærlighed til biler, racerkører Thorkild Thyrring. Kom med på fire hjul gennem danmarkshistorien.

Christian Grau: Ja, men nu står vi så foran en MGB, en klassisk roadster. Altså sådan en topersoners cabriolet. Jeg tror, at de fleste kender den, når de ser den. Denne her, den har noget der ligner British Racing Green. Der er lidt metal lak i den, men det er bare indbegrebet af sådan en britisk cabriolet.

Mette Boritz: Det er jo en drøm, ikke?

Christian Grau: Det er det. Det er jo det søde liv. Den blev lavet fra 1962 til 1980 i runde tal. Og der blev lavet over en halv million af dem, så den er meget udbredt. Enormt populær, og jeg tror, hvis du siger klassisk engelsk sportsvogn, så ser mange sådan én for deres indre blik.

Mette Boritz: Det vil jeg i hvert fald gøre.

Tilrettelægger: Den lille fikse bil, Mette og Kristian har lagt øjnene på, er en MGB, en klassisk åben engelsk sportsvogn. Sådan en bil, der emmer af ubekymret overskud og en lun sommervind i håret. MGB'en bliver udbredt i Danmark i løbet af 60'erne og 70'erne, hvor den i den grad skiller sig ud fra datidens bilpark.

Christian Grau: Jamen, den har mange af de detaljer, man efterspørger i sådan en bil. Bl.a. så har den trådfølge, som jo i stedet for sådan en moderne let metalfølge, så er det et spindelvæv af små eger, faktisk, som holder hjulet på plads, ligesom et cykelhjul strengt taget. Så, lavet i krom og så har den sådan en center, en møtrik indenunder, så det er ret nemt at tage dækket af, vil jeg vurdere. Det er sådan noget som racerbiler har. Man kan skifte dæk på den rigtigt, rigtig hurtigt, så har den tre vinduesviskere. Det er ret usædvanligt, men den har jo en lav forrude, som er ret bred, så det vil sige, man kunne ikke lave to vinduesviskere, der dækkede det hele. Så valgte man at løse det med tre vinduesviskere. En anden ting den har som... Jeg ved faktisk ikke om det er originalt, men mange MGB'er har det, mange sportsvogne fra den periode har det: Den har udvendigt bagagebærer. Lidt som på en cykel, men der er sådan et bagagebærer, man monterer oven på bagklappen, sådan at man over det officielle bagagerum har mulighed for at spænde endnu en kuffert frem. Og det skal jo gerne være en pæn kuffert. Der kan man ikke...

Mette Boritz: Det skal være brun læder med remme om.

Christian Grau: Ja, sådan noget plastik samsonite, nej. Det går ikke rigtigt vel. Det skal være en, gerne periodetypisk, kuffert som man smækker på og så har den jo sorte nummerplader. Denne her den er fra 1970 og der kørte man jo med sorte nummerplader, så hvis man køber en bil med den alder, så kan man søge om at få et sæt sorte nummerplader til den, så den bliver, igen, periodekorrekt kan man sige.

Thorkild Thyrring: Goddag, det er Thorkild Thyrring. Jeg har kørt en del biler i min karriere og været heldig med det og undgået at blive slået ihjel mere end højst nødvendigt. MGB'en ramte en nerve, der gjorde, at det var bare sportsvognen. Det blev mere end noget andet den bil, som man så bl.a. i dansk film, når den kække unge mand, ham Ebbe Langberg eller Henrik Wiehe eller hvem det var, med armen i karmen, som jeg altid kørte op ad Strandvejen. Eller Poul Reichhardt, så var det med åben sportsvogn, og det var drømmebillede for rigtig mange unge mænd især. And it looked the part.

Christian Grau: Det er jo en bil, der lidt handler om herlighedsværdi. Altså den er åben, den er ikke skabt til pendlerkørsel. Det er ikke sådan noget A til B. Det er noget med armen i karmen og nyd turen. Ned med taget. Den egner sig perfekt til en tur op af Strandvejen op mod Bellevue. Man ser ekstra mange af dem om søndagen, så jeg tænkte, at det var det vi skulle gøre i den. Vi skulle køre en tur op af Strandvejen og se Bellevue og tale lidt om livet.

Mette Boritz: Det er jo det eneste rigtige man kan gøre. Det er at tage en tur op ad Strandvejen i sådan en. Men Christian, har du kørehandskerne med?

Christian Grau: Nej, jeg er ikke en kørehandske kind of guy. Men du har kørehandsker på, og det må man...

Mette Boritz: Jeg har kørehandskerne på, og tørklæde i tasken, så vi er klar.

Christian Grau: Har du kørekort?

Mette Boritz: Ingen kørekort.

Christian Grau: Ellers kunne du jo køre. Det skal heller ikke være.

Mette Boritz: Så nu træder vi ind. Øj, man sidder dybt her i denne her, hva? Hold da op. Jeg tror aldrig jeg kommer op igen. Så. Det er jo en helt flyder.

Christian Grau: Ja.

Mette Boritz: Og der er jo den vildeste plads til benene. Det er lige før, man nærmest ligger ned.

Christian Grau: Så lækkert. Sådan noget jeg husker MGB for, da er at den lyder ret godt.

Mette Boritz: Altså jeg har jo rimelig lange ben, så det er meget sjældent jeg har siddet i en bil, hvor jeg kan strække dem fuldstændig ud.

Christian Grau: Jeg tror jeg skal strække benene for at koble ud her i denne her bil. Det er lige før. Nå skal vi starte den?

Mette Boritz: Ja, ja.

Christian Grau: Det er jo et særligt øjeblik. Kan du høre det? Det kan jeg høre. Det vibrerer også på en rar måde, ikke? Det er en motor, der roterer, det her.

Thorkild Thyrring: Det er både drøm, men også det som jeg selv omtalte som frihed. En åben sportsvogn. Vup, starte, sætte den i gear, køre. Det er ligesom at kaste op på en hest i gamle dage og galopere ud over Lars Tyndskids marker, ikke? Det er ligesom den frihedsfornemmelse - det sus det giver. Det er sådan jeg plejer at kalde det. Ligesom en rystet apollinaris. Sådan skal det føles i blodårene, når det suser rundt i blodårerne. Ligesom en danskvand, der er blevet rystet. Sådan skal det føles, og det er det, sportsvognen gør med folk.

Mette Boritz: Nu glæder jeg mig til at komme en tur op og ned af Strandvejen. Det er jo lige noget for denne her bil, ikke.

Christian Grau: Og den er vild med det. Den trives dårligt uden havudsigt den her bil.

Mette Boritz: Ja, det tror jeg også. Det er jo en sådan rigtig jetsætter bil.

Christian Grau: Fuldstændig. Og det sjove ved det er jo, at den som sådan ikke har været ret dyr. Men det er klart for at købe en bil, du ikke har brug for, så skulle der mange penge til. Andre mennesker, de købte en bil, fordi de havde brug for den her. Det her det var bil til søndagstur, til fjol, til at imponere andre, til at have det godt i. Og så kan det godt være, at det ikke er den dyreste sportsvogn i byen, men der var sgu alligevel noget overskud på drengen for at lancere ideen om at have den type bil.

Mette Boritz: Ja, fordi de fleste de kæmpede jo med bare at få råd til en almindelig bil, hvor du kunne have familien i. Så det her er jo absolut luksus, og vi er på vej ud til Strandvejen. Og det er jo der, man kører søndagsture.

Christian Grau: Præcis.

Tilrettelægger: Velbjergede mennesker med råd til motor under deres transport er ikke de første til at nyde den smukke kyststrækning nord for København. Det søde sommerliv op langs Strandvejen tilhører alle og har en historie, der går flere hundrede år tilbage.

Christian Grau: Og i hele miljøet her, med ligesom at finde ud af det der med at bo ud til vandet, det var det var lækkert.

Mette Boritz: Det var lækkert det.

Christian Grau: Det... Jeg ved ikke, hvornår det startede, fordi nu kommer vi til Skovshoved på et tidspunkt, og der er Taarbæk også på hver sin side af Bellevue, som er vores mål. Men det er jo gamle fiskerlejer, hvor der har boet fiskere i små huse og så på et eller andet tidspunkt, og det ved du, der skød der os nogle grosserervillaer op i stedet for, så blev det meget mondænt.

Mette Boritz: Selve Strandvejen har jo en lang historie bag sig og er jo egentlig gode færdselsårer rundt mellem Helsingør som en handelsby og en købstad og så ind til København. Men allerede meget tidligt opstod der også en interesse for at komme ud af byen og ud, bl.a. ud til Dyrehavsbakken, som jo af nogle bliver kaldt en af verdens ældste forlystelsesparker med kildemarkedet og Kirsten Piils kilde. Og det fortsætter, men der kommer allerede, i 1800-tallet, kommer der jernbane, i slutningen af 1800-tallet, 1850'erne, begynder der at komme jernbaner herud, så man kan komme herud med toget og væk fra byen og ud i den friske luft. Men for velhavere har det altid haft en helt særlig betydning. Allerede i slutningen af 1900-tallet begyndte man at ligge på landet, og det var de absolut mest velstående borgere inde i København. Og nu siger jeg borgere, for adelen havde jo deres egne herregårde og landsteder, så de havde ikke brug for at have en sommerbolig. Men af dem, der boede inde i København, var der mange der begyndte at bygge landsteder nord for København. Vi kender nogle af de mest berømte af dem, Marienborg, for eksempel, som jo er statsministers. Men ellers havde man sådan et landsted, og det, man gjorde, var, at man pakkede hele boligen ned om sommeren. København var et forfærdeligt sted fyldt med, altså bare virkelig ildelugtende. Der var ingen kloakker, der var varmt. Altså der stank, og der var ikke til at være. Så i slutningen af 1700-tallet begynder man at få øjnene op for den her natur, og det at kunne komme ud i naturen og nyde naturen. Selvfølgelig meget begrænset. Man skal også passe på. Natur kan være farligt og uforudsigeligt, så man byggede jo fine haveanlæg, romantiske haveanlæg, hvor man kunne gå med små stier og nyde den lidt vilde natur. Det vil sige, at de folk der havde råd til det, de pakkede simpelthen bolig sammen, og så flyttede de nord for København.

Christian Grau: Det var med hestevogne, ikke?

Mette Boritz: Det var med hestevogn, og det var et kæmpe arbejde, hvor du skulle have... Nogle steder havde man særlige skabe, som var i tre etager. Så kunne man simpelthen tage to stokke ind i den ene side af skabet og så løfte skabet af i tre omgange over på en hestevogn og så køre ud nord for København. Og så kan du sætte alle de linned op igen, fordi man skulle have have ting med til at føre ordentlig husholdning og tjenestefolk og det hele. Og det griber så om sig. I starten er det jo kun de allerrigeste, der har de store villaer, men ellers begynder man faktisk at bygge herude langs Strandvejen. Og det er ikke faste boliger. Så mange store grosserer osv. bygger omkring år 1900 nogle af de villaer vi kører forbi nu - vi er ved at være ude ved Strandvejen, som jo i dag selvfølgelig er helårsboliger, men på det tidspunkt var det egentlig en bolig, man havde

ude på landet. Og det er jo klart, så skal man jo denne vej ud af Strandvejen for at komme ud til sit landsted.

Tilrettelægger: Ja, Strandvejen har altid været et leben. Folk kom pibende ud af de trange københavnske arbejderlejligheder for at nyde ugens eneste fridag, søndag. Den blev asfalteret i 1920, og i tidens løb har der ligget et væld af traktørsted for at hjælpe med at stille tørsten og sulten hos de valfartede strandgæster og folk, der skulle på Dyrehavsbakken.

Christian Grau: Den kører rigtig skønt, denne her bil kan jeg så sige.

Mette Boritz: Og man sidder fantastisk.

Christian Grau: Den har et meget lille rat. Den har en 4 trins gearkasse, så der er overdrive, så det vil sige, at den har næsten, men har nærmest to halve gear. Man kan sætte den i overdrive både i et tredje og i fjerde gear. Nu har du ikke kørekort, så bliver det måske lidt sort snak, men den har en skøn kort vandring i starten, og så står den oven på... Den står som en ovenpå gearkassen vil jeg gætte på, som ligger her i kardantunnellen også. Så det er sådan en bil... Vi sidder to, men vi har en ordentlig klods af sådan kardantunnel imellem os, så der er mange ting der spiser pladsen inde i bilen. Til gengæld er der vanvittig god benplads.

Mette Boritz: Der er vanvittig god benplads og sæderne er jo helt enormt bløde at sidde i, så man sidder virkelig godt. Så lige noget vind i håret, ikke? Altså med tiden. Så når vi når længere op, så bliver de allerstørste strandvejsvillaer, de vil overgå til helårsboliger. Men i 50'erne og 60'erne udstykker man også en del grunde op nordpå. Så sommerhusgrunde og så bliver det jo, når man er i byen til dagligt og passer arbejde, og så drøner man altså op til sommerhuset i weekenden.

Christian Grau: Og det er måske netop med bilens udbredelse, at man finder ud af, at der ikke længere end vi kunne bo her altid og så køre ind til byen og arbejde og så køre hjem igen og så kigge på det der vand hver eneste dag.

Mette Boritz: Ja, men tit har det også bare været til en weekend, kan man sige, ikke. At man er suset af sted. Så der har jo, altså det her syn på Strandvejen er jo både sådan et show off, man kan vise, og man kan nyde selv turen med den smukke udsigt, men man har jo også kunne bevæge sig nordpå op til sommerhuset. Dem der har haft mulighed og råd til det.

Christian Grau: Og vi kører jo også i en bil, som er lidt show off. Altså, det har været et statussymbol af rang.

Mette Boritz: Og så er der sådan et, jetsetter over det. Jet setter det er jo sådan et. Det er jo sådan et sjovt ord, der kommer i 50'erne, som jo egentlig relaterer sig til de første kommercielle luftfartsselskaber, hvor man kan flyve den første rute, tror jeg '52 fra London til New York. Og det der jetset betyder dem, der har en overflod, og dem, der kan tillade sig ting. Netop som du også siger, at have en bil man ikke skal bruge i hverdagen og ikke kan bruge og ikke kan handle i eller køre på arbejde i. Altså det er der det her jetsetteri over - det at kunne rejse og gøre ting, som ikke er nødvendige, men som er ren luksus.

Christian Grau: Jeg har lagt mærke til, at i dag, når folk der kører MG, de har tit en sådan lidt tilhørende garderobe til bilen. Mange kører med kørehandsker. Det har du jo selv på idag.

Mette Boritz: Jeg har selv taget på, ja.

Christian Grau: Mange kører måske også med en sixpence. Synes det hører sig til dagligt turbulens i sådan åben bil, og det kan man så tage fra ved for eksempel at have en sixpence på. Der er også nogen, der kører den helt ud, og så sidder de med sådan en læder hjelm, ligesom racerkører gjorde i gamle dage. Og der vil jeg sige, så gammel er MGB jo egentlig ikke. Så når man ser folk med læder hjelm i en MGB og måske motor briller på, så så kunne de godt lige bruge en historietime hos dig. Men men det der med at der følger en livsstil med bilen, en garderobe, der er næsten også en rute der er den rute vi kører nu op af Strandvejen. Det synes jeg er ret sjovt.

Mette Boritz: Og jeg burde sy et chifontørklæde på eller sådan et, der kunne svinge lidt ned ad vejen. Man forestiller sig jo lidt, selv om bilen er nyere, sådan en Grace Kelly eller noget, der får lov at køre i sportsvogn.

Thorkild Thyrring: I Danmark har vi en strandvej, og det er det, vi kalder den automotive catwalk. Den vej, den er blevet betrådt af flere, kan man sige, sportsvogn eller nogen anden vej I hele Danmark ever. Det er vores catwalk inden for bilindustrien. Det er fordi, at det er der, folk præsenterer sig selv. Folk, der har lyst til at vise sig selv eller køre med kæresten med softice i hånden. Og det var dengang, pigerne også havde et lille silke halstørklæde omkring hovedet med lille klemme for at holde det hele på plads. Og det signalerede også, som det jo stadig gør. Ikke det der som folk tror med potens-halløj. Det signalerede succes, ikke. Vi ville have succes. Bruge bryl-creme eller købe en MG? Det er jo ligesom det.

Mette Boritz: Netop nu nærmer vi os jo Bellevue.

Christian Grau: Ja, så kan vi smide bilen.

Mette Boritz: Der hører denne bil jo helt hjemme, ikke, når man skal ud om sommeren og ud ved vandet. Og så har der jo været fyldt med mennesker her, og nu kan vi allerede se Arne Jacobsens ikoniske livreddertårne, for vi er på vej ud til de helt store steder udenfor nord for København, og Bellevue i Arne Jacobsens design fra 30'erne, som jo også er ikoniske bygninger. Så er vi kommet til Bellevue, Christian. Det er jo fantastisk at komme herud ved vandet og Øresund herude ved Strandvejen, og Bellevue er jo helt ikonisk.

Christian Grau: Er det ikke Danmarks mest kendte strand?

Mette Boritz: Det tror jeg, det er. Og det er jo sådan en 30'er ting med Arne Jacobsens ikoniske byggerier, teatret. Det er jo ikke alt sammen, der står her, som han byggede det, men han anlagde jo denne her strand, hvor vi stadig har de fine legendariske livreddertårne, som vi kan stå og kigge på. Og det her gode byggeri det kom jo til, i 1932, åbnede man Bellevue strand, hvor der var bygget herude, og Arne Jacobsen havde designet det hele. Det kunne man jo ikke vente på inden for København, så allerede i '31 var der nogle af de unge mennesker, som cyklede herud og tog stranden i brug. Men fra '32 var det under mere ordnede forhold.

Christian Grau: Er det øh... Det med, når du siger 'åbnede strand'... Der lyder som om... Altså, man har jo altid bare kunne gå ud i vandet?

Mette Boritz: Man har altid bare kunne gå ud i vandet, men der skulle jo... Altså, det kunne man jo ikke. Nu må du lige, fordi hvor skulle man skifte tøj henne? Vi er jo i en tid, hvor det kræver, at der er omklædningsrum.

Christian Grau: Åh jeg er åbenbart en uhæmmet type, kan jeg regne ud.

Mette Boritz: Ja, omklædningsrum både til mænd og kvinder. Og det var jo... Det skulle der være. Og da man åbnede herude i '32, så var der små telte på stranden. Det ligner små indianertelte, nogle havde som børn, men sådan nogle små omklædningstelte som man kunne leje og så skifte tøj derinde og der var selvfølgelig bunde i, fordi det der med at vise noget som helst frem, det gik ikke. Og i '32 hvor man jo begyndte at når man var herude, så begyndte man også at tale om badenymfer, for det var de her unge piger som.

Christian Grau: Og strandløver.

Mette Boritz: Og strandløver. Og det var... Det var sådan lidt med lidt.

Christian Grau: Strandkultur, simpelthen. Der bliver en ting.

Mette Boritz: Strandkultur har allerede været en ting et stykke tid, men så har man jo badet på en eller anden måde. Man har haft badetøj med lange ærmer og lange ben og så hele dragter. Så tager man ærmerne af og i starten af 1900 tallet, og så strikkede mange af dem i uld, så det er en tung affære. Når man går op af vandet, så har man en tung strik badedragt på, men det kommer også til at ændre sig.

Tilrettelægger: I tiden omkring anlæggelsen af Bellevue Strand er den sunde krop i fokus både i politik og i populærkultur. Kroppen skal passes, plejes og trænes, og hvad er mere oplagt til formålet end at anlægge en offentlig strand, hvor befolkningen kan boltre sig i sand og saltvand?

Christian Grau: Men det der med at have en strand, hvor man siger 'hvad gør vi? Vi skal have en strand', så ringer man til en arkitekt. Det har man ikke gjort så mange andre steder i Danmark, og når man kigger rundt, der er de der badetårne, men der også et ur, og som du siger, omklædningsfaciliteter, og det er sådan meget sådan byplanlagt på en eller anden måde.

Mette Boritz: Det er byplanlagt også med boliger herude og teatret der hører til. Og det var jo stadig ligesom noget, vi før har talt om, at man tog på Bakken og Dyrehavsbakken og kom ud. Jamen, så er det her også et sted at komme ud. Og i trediverne begynder man virkelig at dyrke kroppen, og sundhed har været på tale i hele 1900 tallet, og man kender fra Statsradiofonien Kaptajn Jespersen, som dagligt kommer med sine legemsøvelser til den sløve befolkning, som skal ranke sig, rejse sig og få den gode holdning. Det dyrker man meget her ude på Bellevue. Men i '33 går det endnu værre for sig, fordi så begynder de unge herrer at komme i badebukser med bar overkrop, og det er altså lige på kanten af, hvad det gode borgerskab herude kan tolerere, og der er en stor debat om. Hvor langt badebukserne skal gå op og ned, kan man sige, og hvad der er klædeligt at have på?

Christian Grau: Ja, jeg opfatter det lidt som sådan, altså, byens strand. Der er både spidsborgerskab herude i det dyre postnummer Klampenborg, og så er der kommet folk fra nær og fjern og i særdeleshed indefra fra København herud - i høj grad for at vise sig frem.

Mette Boritz: Jo, og for at bade og være ude. Man skal jo tænke på, at i trediverne, der åbner, er der jo mange, der bor i små lejligheder og ikke har meget fritid. Så det at køre herud en sommerdag, det har jo været vidunderligt at kunne komme herud. Og så har man jo også, og det er jo fortsat. Helt oppe i vores tid gør man det jo også. Men så har man jo kunne stå og se på alle de fine biler, der er kørt nordpå op af Strandvejen og Øresund. Det har jo også en særlig betydning. Det er meget sjovt at kigge ud over Øresund. Og nu vi har talt om om jet set i dag og skøre ting, så havde man i 50'erne. Der fik man jo en række både, der sejlede til Sverige på måneskinsture over Øresund. Så sejlede de over til Landskrona og tilbage igen. Man kunne bl.a. stå på nede i Tuborg Havn, og så kunne man få sådan en hel aften ude over Øresund, som kostede sådan noget 11,75, og så blev man sendt af sted og tog af sted, og så var der modeshow ombord på skibet, og der var nogle af tidens kendte folk, som var Volmer-Sørensen eller Otto

Leisner. Og så var der tre retters menu og selvfølgelig fik de rejcocktail. Og så var der altså modeshow. Og grunden til, at man kaldte nogle af disse både for Scarlett bådene, er jo også en sjov historie, fordi en af de største film, der var i årtier, var Borte med blæsten, og den kom ind i den 39, og så kommer krigen, og så kommer filmen ikke til Danmark. Men man kunne faktisk tage til Sverige for at se Borte med blæsten. Og af den grund har man kaldt disse både for Scarlett-bådene, der sejlede over til det forjættede Sverige på den anden side, og den trafik kommer især til at opnå det helt store efter 1952, hvor man ikke længere skal have pas for at komme til Sverige. Så kommer der et væld af de her måneskinsture.

Christian Grau: Men der har måske også være sådan lidt jetset følelse over bare det at gå ned i sådan en båd med en trækahyt, og så er der musik og drinks og mad...

Mette Boritz: Jo jo, og modeshow.

Christian Grau: Gå over og se en fancy film fra Hollywood.

Mette Boritz: Jo jo, og modeshow og pels og det hele. Så det kunne noget.

Tilrettelægger: Bellevue bliver med det samme en succes, og stedet, hvor både arbejderklassen og spidsborgere tager hen for at vise sig frem. Men det bliver også et sted, man tager hen for at kaste et blik på de luksusbiler, der ikke var mange af i de mørke københavnske brokvarterer.

Mette Boritz: Og Bellevue blev hurtigt sådan et populært sted, hvor også almindelige arbejderfamilier kunne tage ud og besøge stranden og få en dag til at gå herude. Tage sin cykel eller tage S-banen herud, og så gå herved på stranden og dyrke denne her kropskultur, hvor mændene, de skulle faktisk have smal talje, og så skulle de have brede skuldre og gerne store muskler på dette tidspunkt uden at gå i fitnesscenter. Så når man kom herud og flokkedes herude også unge mænd og unge kvinder, så har der jo været et leben og en folkefest, mens de lokale beboere jo ofte har holdt sig tilbage i deres egne huse, og mange af de velstående københavnere fortsatte jo i deres fine sportsvogn længere oppe ad kysten og fik sommerboliger oppe i Gilleleje og Hornbæk og Tisvildeleje.

Christian Grau: Jeg kan huske, jeg boede på denne strækning. Jeg boede i Nivå, og så når vi var nede i nærheden af Strandvejen, så så man jo, især om søndagen, der så man de her MGB'er og også andre biler, men i særdeleshed mange MGB'er kom kørende op ad Strandvejen. Jeg blev altid meget, meget glad. Jeg elskede at se de der biler og kiggede på folk der sad i dem, og tænke gad vide hvad det var for nogle starutter, og hvad var det for et liv de levede?

Mette Boritz: Det var der helt klart, for folk skulle ud og lufte deres luksusbiler. Enten på vej nordpå til sommerhuset eller også bare ud og have denne her søndagstur. Så det har da været klart det sted, man har fået bilen ud at køre. Og netop disse luksusbiler, som jo ikke havde den der daglige funktion og skulle bringe én fra A til B eller handle ind osv. Der har de fået fuld skrue heropad.

Tilrettelægger: Dybt i Danmarkshistorien er lavet af BEAM Audio Agency for Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Tilrettelæggelse, optagelser og klip Ida Hasgaard Røntorp med hjælp fra Mads Karenkewitsch, Lyddesign Frederik Ludwigs med hjælp fra Anthon Broder Bach Fokdal. Tak for lån af bil til Claus Poulsen og tak for lån af arkivklip til Rådet for Sikker Trafik. Mit navn er Ida Hasgaard Røntorp.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Dyt i Danmarkshistorien 1:3 MGB](#)

Lyddesign: Frederik Ludwigs med hjælp fra Anthon Broder Bach Fokdal

Produceret af BEAM Audio Agency for Nationalmuseets mediehus, Vores Tid og 24syv